

Divendres, 1 de juny de 2007

Xavier Vendrell

Deures i drets per a tots

Ni compartim les tesis d'una esquerra naïf que amb un to paternalista renuncia a exigir deures a tots per igual, ni tampoc les d'aquells que neguen drets. En aquest país els drets i els deures han de ser compartits per tots i exigits a tots, amb independència del lloc de naixement de cadascú. Catalunya, és terra d'acollida, ho ha estat sempre. I ho seguirà sent.

Aquest és un país que és fruit del mestissatge i que ha demostrat una capacitat d'integració única a Europa. Si un sud-americà decideix viure a Madrid seguirà sent sempre una persona de fora, fins que noves generacions no ho canviïn. En canvi, si aquest mateix sud-americà s'instal·la als Països Catalans i aprèn i parla en català, a partir d'aquest moment el considerarem un català més, sense que això sigui cap mena d'obstacle a que parli com vulgui amb la seva família a casa seva. Ens ha de ser absolutament igual.

El que no ens ha de ser igual és la llengua que emprem per relacionar-nos amb els nostres veïns, amb els nostre conciutadans. L'ús sistemàtic del castellà en funció del color de la pell, per exemple, de l'interlocutor és una manera de discriminar aquells que arriben a casa nostra. Com volem que aprenguin el català i com els esperonem a fer-lo servir si subsisteixen actituds com la de parlar en castellà a les persones que arriben d'altres contrades? El català és un factor clau d'integració. Tant és si l'origen dels nouvinguts és el Magrib, com la Xina o Amèrica. Totes les persones que s'han vist forçades a emigrar han de ser rebuts amb una actitud positiva i amb una decidida voluntat d'integració, d'acceptació de la realitat nacional del nostre país. Fent-los entendre, des del primer dia, que aquest és un país de possibilitats amb drets i deures i que té una llengua i una cultura pròpies que són tan importants per a nosaltres com per a ells dels seus països d'origen.

Un altre debat és que el nostre país no disposa de competències en matèria d'immigració. L'Estatut no les contempla i ens trobem que les polítiques d'immigració en la regió de la Península amb un percentatge més alt d'immigrants, els Països Catalans, es dicten sense cap mena de sensibilitat, ni ordre ni concert, des de Madrid. No podem regular ni afrontar amb garanties aquest procés perquè se'ns està negant la possibilitat de fer-ho. Una nova demostració de les febleses de l'autogovern i de la nul·la voluntat espanyola d'acceptar que les realitats nacionals de l'Estat també són realitats socials diferenciades i amb problemes divergents que requereixen solucions adequades i proporcionals. Per si fos poc, els fluxos interns entre comunitats autònomes dictats per l'Estat són caòtics i, sovint, perversos. Un altre factor a tenir en compte és que la immigració és un fenomen global, europeu. Per tant, no hi ha dubte que s'ha d'intervenir directament des de les institucions comunitàries. I s'ha de fer amb un doble objectiu: regular una entrada controlada i coordinada amb els països emissors d'immigrants i fer que la Unió Europea desenvolupi un paper clau per

garantir una major coherència de les diferents polítiques dels estats membres.

Més enllà, l'ús de la immigració com a recurs electoralista, equiparant delinqüència a immigració, és d'una baixesa moral que retrata aquells que hi cauen. Però el pitjor és que lluny d'aportar solucions només genera conflictes. La immigració és un fenomen d'un gran impacte socioeconòmic que demana un esforç col·lectiu i ser tractat des de la racionalitat. No disposem de les competències ni dels recursos necessaris per afrontar-ho des de Catalunya. Però aquesta situació no ha de ser una excusa per rentar-nos-en les mans ni per intentar treure'n rèdits polítics, sense aportar solucions i alimentant, en canvi, la crispació social.

(publicat a *Eldebat.cat*)
